

— Πού πάτε, τους ρώτησε και αυτοί του απάντησαν λέγοντάς του τον σκοπό τους.

— Όι, όι, ελάτε να πάμε έσσω μου τζαι έχω εγιώ κόρες, να σας δώκω όποια θέλετε, τζαι όποιο σπίτι θέλετε...

Έτσι έγινε και πήρε ο δάσκαλός την κόρη του γείτονα. Έκοψε την τύχη της άλλης κοπελούδας τζαι πάντρεψε τη δική του κόρη, την δεύτερη, αυτήν του ζήτησαν τζαι αυτήν τους έδωκε ο πολλοπάητος, συμπλήρωσε η νονά μου η Άννα.

— Έτσι ήταν, κόρη μου, τότε, έτσι εκάμναν τζαι εν εσκέφτουσαν τον άλλον. Έδωκε τους τζαι το σπίτι που εκάθετον, αυτό του ζήτησαν και πήγε ο ίδιος σε άλλο που είχε!...

— Ναι, νούνα μου, ατομιστές και συμφεροντολόγοι είναι πάντα οι άνθρωποι, όλα τα φέρνουν στα μέτρα τους για να εξυπηρετήσουν το δικό τους συμφέρον.

Ενδιαφέρουσα πάντα η συζήτηση με τη νονά μου την Άννα. Σήμερα είπαμε πολλά και η ώρα πέρασε τόσο γρήγορα.

— Θα φύγω τώρα, νούνα μου, και δεν θα σηκωθείς γιατί θα 'χω την έννοια σου. Έλειπε σήμερα η Μαρία, είχε την Κυριακάτικη της έξοδο.

— Εντάξει, κόρη μου, στο καλό να πάεις...

Την φιλώ και κατευθύνομαι προς την πόρτα της κουζίνας. Τα κλαδιά μιάς καταπράσινης συκιάς, φύλλωμα και άνθη-καρποί στον ίδιο τόνο του δροσάτου πράσινου σκιάζουν τον χώρο και συντροφεύουν μαζί τη νονά μου θυμίζοντάς της τον παραδεισένιο τόπο της. Διασχίζω τη βεράντα με τις γλάστρες αραγμένες στη σειρά, αμέτρητες γλάστρες με πρασινάδες και κάκτους και λουλούδια ένα σωρό. Και εδώ, μέσα στα λουλουδικά, ζει η νονά μου η Άννα, όπως τότε στην Κυθρέα, στη γη του Κεφαλόβρυσου, σκέφτομαι καθώς κλείνω το κάγκελο της εισόδου δίπλα απ' τις ελιές, αυτές που φύτεψε για να την ταξιδεύουν στους ελαιώνες της ευλογημένης γης που την γέννησε, της Γης των Χύτρων.

«Π' Ακάμαν ως Καρπάσιν»

Η γη ένι το κράτημα, στη γην να κρατηθούμε
τζι ό,τι τζι αλ λάχει να μας 'πουν, εμείς τούτο να πούμεν
πως σίιλια γρόνια να δικαβούν, όσοι τζιαιροί τζι αν πάσιν
η Κύπρος έν για λλόου μας π' Ακάμαν ως Καρπάσιν!

Μιχάλης Πασιαρδής